

Lászlóffy Anna

(MERENGŐ)

A testből kifagy a lüktetés. Kéken csillogó körvonalakat látok a vénák kétharmadánál. Amit mozgatok, az nem lehet a saját kezem. Ez a márványközeli hidegség.

A fény a csillogáson túl bezavar. Arra ösztönöz, hogy szakadjak el mindentől, ami összehúz. Ahogyan kinyílik a szem, úgy lesz a bőr nedves a kiömlött tengervíztől.

Kiáltásaimat nem derengik már soha vissza a csillagok.

NAPLÓM

*A cigarettához
és a szalonkabáthoz te vagy a hit. –
ez Kosztolányi, mondtad, szívzaj
és miegymás, erről beszéltünk,
illetve nem, párnák közt az arcod,
festett rózsák, diadalmi ének,
szentvagyyszentvagyyszentvagy és örült,
valahol Istenbe szerelmes*

*

csipkébe vont kéz öleli a teli bögrét,
úgy osztogatja a cigarettát is, benn
a házban falra mázolt emlékek,
így bámuljuk nap mint nap egymást,
a rögzített pillanat és a valóság

*

visszajátszható lettél az emlékeimben,
hangtalan ismétlődik a lélekszakadás

*

nem tudom, miért csináljuk ezt,
hogyan ülünk és hallgatunk a nyitott
ablak alatt, távol a fáktól,
fehér gőzt lélegezve be, fújva ki,
egyetlen pontba süllyedten
várakozva, elfeketedett látásunkban

*

égből hulló boa, marabu,
hermelin, cukrászsütemény a sár,
és mézzel van sodorva, és havazik,
minden tele ezzel a *törött cukorral*

*

az üveghegy tetején üvegpalota,
az üvegpalotában üvegszobák,
az üvegszobák körül üvegcsillagok,
az üvegcsillagok között üvegsárkány,
az üvegsárkány szájában üvegtojás,
üvegtojásban rekedt üvegéjszakánk

*

álmaimban mindig szűk helyen
lélegzem, sötét fák fedik el arcod
alakját, mély a tó, és üres a ház

*

láthatod, végül mégsem marad
más, damasztal terített asztalunkon
bor a megmásíthatatlanság

*

álmainkban felfelé tartott
zuhanásunk, az eget is így
érintettük meg, karcolhattuk
végig körmeinkkel, mint
finom jégfelületen hagytuk
a repedéseket szertefutni,
tovább roncsolva az áttetszően
felsebzett vonalakat, majd
a belenyugvás tejfehérjével
engedtük a nyakunkba szakadni
ezt az ellehetetlenülést

SZERET

advent

A mindennel maradtam,
és a legtöbb, amit tehetek érte,
az a lenyelt pupillák
elraktározása:
nem a szárított gyümölcsökön
van itt a lényeg, hanem
a kútból felhúzott időn,
hogyan magadra öltöttem
a legfontosabbakat
megundorodva a mézben
élősködő levegőbuborékoktól.

kalács

Utolérte a megszentelt napokat –
sót szórt a lángokba,

elaludt a hó ölén, megfordult,
és a fogaival törte fel a diót,
megőrölt szeretetét szétszította
a két napig kelt tésztán,
felgöngyölítette, leragasztotta,
majd egy ronggyal fényesre kente,
és egész éjszakára sülni hagyta.

ünnep

Angyalhajat növesztettünk,
hogy legyen mivel díszíteni a fát.
Mégfoztuk saját kezeinket,
a tükörképünk felé sóhajtottuk.

szeretlek,

és a legnagyobb örömünkkel
pördültünk meg,
ha mások becézni próbáltak.

ha

Benned sétálnak.
Kitaposták az ereket a szíved felé.
Ha útjukban megállnak,
ellehetetlenítik a véred áramlását,
és meghalsz.
Ha sikerül a szívedhez érniük,
elbújnak annak jobb kamrájában.
Beleolvadva a dobogásba
időtlené teszik a szerelmedet.

nap

A ház mindig csak a kanyarig létezik,
amíg ketten integetnek előtte a távozásnak,
ahol az újévet magunkhoz
vesszük, amikor szembenézünk
egymás csendjével, amely után
nem feledkezünk meg semmiről igazán.